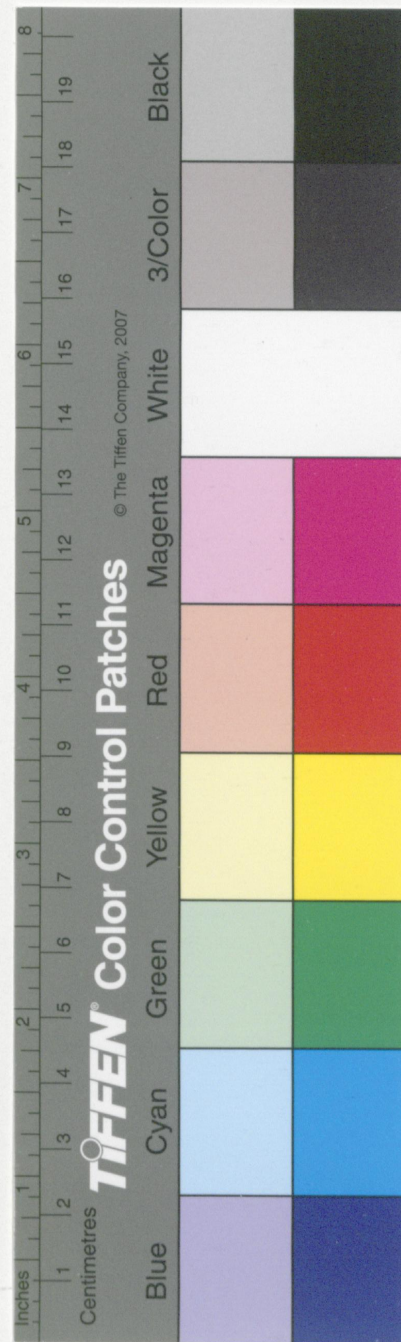

61. Stormen körs vana. 1. Med och stua.
(Ekenäs: Skåldö)

1. Stormen körs vana, vågorna brusa, möveta skummet
vi her mot land. Måsans skina, grannas su-
nunkring byt den tält med strand. Men med skuggan
står stua likasom för, sö-her med blicken ~~brusa~~ and väg.

2. Med tår i ögat sorgset hos klagar:
"Ungdomens liv i från mig har flytt.
Räkna de äro snart mina dagar,
glädjen i sorg sig haver förbytt.
När uppå villande har baddat
baddar min elskadesgrat.
Klagar hon sorgset, brusa and väg."

3. Alfred, såg, kommer aldrig du åter,
har du en vän i främlande land.
Jag kan ej ho det, fortän jag gräter,
att du har vikit kärlekens band.

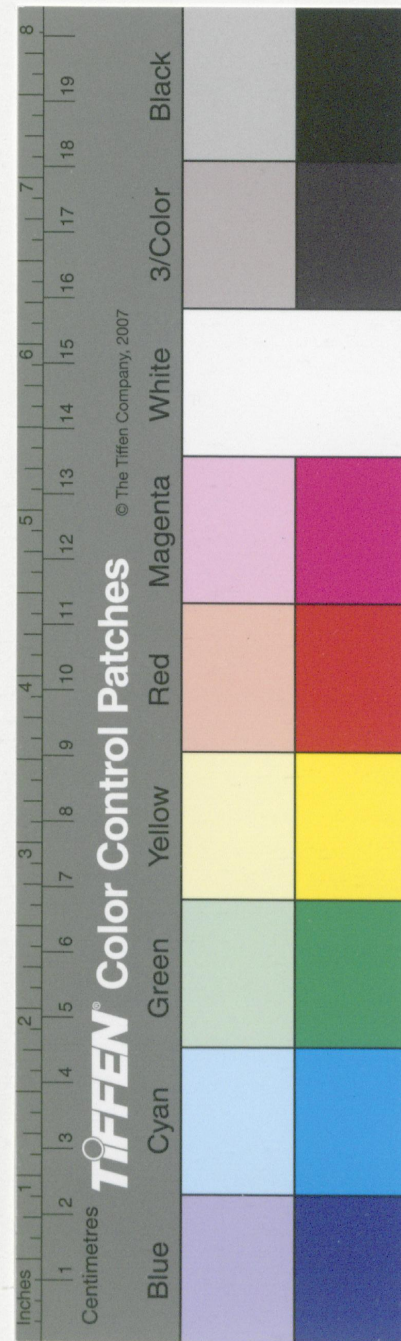

168
Glymda, skymda, o kom,
vänd till din flicka om.
För till mig vännen, bresande väg."

4. Så hennes klagen föres med vinden.
Vad, är det en villo kanske!
Rödraden stiger på hennes kinder,
snövita segel nor hon tisse.
"Är det min käraste vän
som kommer åter igen?"
Stilla mitt hjärta, bresande väg."

5. Timmarna ilo, skoppet sig närmar,
skummet knirgrar darrande bog.
"Mer skall jag lyckan nu kunna bära,
bära på ryggen?" klagade hon.
"Åh fred jag åter får se,
han skall mig kosta och ge,
ge åt mitt hjärta hjärta liksom orolig."

6. Stolt som en svan på gungande vägen,
skoppet sig närmar allt mer och mer.
Susande vindar leka i tågen,
redan på låcket Åfred man ser.

169
" Sorgen försvinner, snart
får jag vila igen,
vila vid Alfreds kofarke barn."

7. Hjärtligt han nyckte henne i famnen,
tryckte på munnen glädjande kyss.
"Nu har jag minnet lyckliga hemmen.
Brusande vägen plöjde jag nyss.
Stanna nu vill jag i ro
med dig bygga och bo,
avsked jag tar av brusande väg."

8. Men de fly, i stugan vid stranden
stanna så lycklig finner sig där.
Tämlare kuytas kärliga banden
utan en gosse älsklig och var.
Vi mår på villande väg
står icke Alfreds häg,
blott hos triftliche lykan han såg.

